

Au fost o-da-tă doi co-pii și e-rau ve-cini: bă-ia-tul Kay și fe-ti-ța Gherda. E-ra iar-nă. A-fa-ră nin-gea.

– A-ces-tea sunt al-bi-nu-țe al-be! – a zis bu-ni-ca.
– Dar e-le au re-gi-nă? – a în-tre-bat Kay.

– Au – a răs-puns bu-ni-ca – o chea-mă Cră-ia-sa Ză-pe-zí-lor. Noap-tea ea zboa-ră pe străzi și pri-veș-te pe gea-muri.

A do-ua zi co-pi-ii se ju-cau.

— Vai! — a stri-gat de-o-da-tă bă-ia-tul — m-a în-țe-pat ce-va drept în i-ni-mă și mi-a ni-me-rit ce-va în ochi.

Săr-ma-nul Kay! A-ces-tea e-rau cio-buri de la og-lin-dă fer-me-ca-tă. A-cum i-ni-ma sa a-vea să se pre-fa-că într-o bu-ca-tă de ghe-a-ță! O-da-tă Kay s-a por-nit la să-ni-uș. Pe pia-tă e-rau mulți co-pii.

